

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Commentarii Exegetici In Apocalypsim Ioannis Apostoli

Viegas, Brás

Parisiis, 1615

Quid significant phialæ aureæ plenæ odoramentorum. Sectio VII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39261

Clem. Alex. refert præter alios Clemens Alexandrinus in exhortatoria ad Gentes, quo loco multis ostendit Christum fuisse novum quendam citharadum, qui tum per se, tum per suos concionatores, omnia ad se concentus suavitæ traxit, commemoransque illam Græcorum fabulam, qua Orpheus, & alij solo cantu dicuntur feras redidisse mansuetas, sylvasque, & rupes attraxisse, docet id per solum Christum verè fuisse perfectum his verbis. *Solus ipse feras mansuefecit, volucres quidem, id est eos qui ex se ipsis sunt leues: serpentes, id est, deceptores: leones, eos qui ad iram sunt concitati: fures, eos qui sunt voluptati dediti: lupos, eos qui sunt rapaces: lapides etiam, & ligna ad se traxit, id est, eos qui lapides, & ligna adorabunt, & qui instar lapidum insipientes erant, iuxta illud Marthæ 3. Potens est Deus de lapidibus istis suscitare filios Abrahæ, id est ex Gentibus, qui lapidibus crediderunt. Has ergo omnes immansuetas feras, & tales lapides ipse celesti cantu in mansuetos homines transformavit, unde quantum potuerit novum canticum homines ex lapidibus, & homines fecit ex feris, Hactenus Clemens.*

Quid significant phialæ aureæ plenæ odoramentorum.

SECTIO VII.

I. Duo sunt in hac sententia, quæ expositionem desiderant. Vnum est, quid per duas phialas aureas intelligendum sit. Alterum, quænam sint ea odoramenta quorum plenæ esse memorantur. Sed quoniam Ioannes hæc posterioriorem partem explicavit, cum subiunxit, *Plenæ odoramentorum, quæ sunt orationes sanctorum*, illud nobis explicandum superest, cur orationes Sanctorum odoramenta appellentur.

Beda.
Rupert.
Recl. Vit.
Hu. o. Card.
Diony. Carp.
Glos. inter.
Anibertus.
Orationes
Sanctorum
cur odora-
me. ta di-
cantur.
Pannon.
Psal. 118. 32.
ad Tim. 2.

II. Quod igitur ad primum attinet, Beda, Rupertus, Richardus de sancto Victore, Hugo Cardinalis, Dionysius Carthusianus, & Glossa interlinealis, phialas aureas corda sanctorum latitudine charitatis potentia interpretantur. Alij vt Anbertus, ipsam charitatem phialarum nomine accipiunt, quæ plena est odoramentorum, id est orationum, quia non solum pro amicis, sed etiam pro inimicis orat, hoc enim est esse plenam. Denique Pannonius sanctos pios in Phialis designari existimat. *Sicut enim, inquit, phiala in parte infima angustiores sunt, in suprema verò latiores: ita sancti in parte inferiori, id est in carne, sese contrahunt, & comprimunt, ne terrena concupiscant: in superiori autem, id est, secundum spiritum, se pro viribus dilatant, appetendo cælestia, iuxta illud Psal. 118. Viam mandatorum tuorum cucurri, cum dilatasti cornuum. Aureæ autem sunt huiusmodi phialæ, quia sancti sunt charitate pretiosi, qui nimirum sunt illa vasa aurea in domo Dei, de quibus loquitur Apostolus 2. ad Timotheum 2. Denique plenæ sunt odoramentorum, id est orationum, quia Sanctorum est, gratias Deo agere pro collatis in omnes mortales beneficijs, & pro eorundem salute continuè preces ad Deum fundere. Ex his omnibus expositionibus illa est germanior, quæ phialas corda Sanctorum interpretatur, non solum quia communior, sed quia textui congruentior, cum enim viginti quatuor seniores Sancti ipsi sint, phialasque manibus teneant, alioquin planè est rursus phialas Sanctos interpretari, vt sancti se ipsos tenere manibus dicantur: & quanquam ad charitatem possemus accommodare phialam, quia tamen rectius charitas per aurum phialæ intelligitur, multò videtur conuenientius vt phialas aureas corda sanctorum charitate fulgentia, & pretiosa interpretemur.*

III.
Oratio susci-
pitur odoris
ascendit.
Eccles. 35. 21.

III. Quod verò ad secundam attinet, non vacat latèndi mysterio, quodd orationes sanctorum odoramenta appellantur; cuius appellationis ratio multiplex afferri potest. Prima, quia oratio instar odoris sursum ascendit: iuxta illud Ecclesiastici 35. 21.

Oratio humiliantis se, nubes penetrabit, & donec propinquet, non consolabitur, & non discedet, donec altissimus aspicatur. Et Psal. 140. *Dirigatur oratio mea sicut incensum in conspectu tuo.* Secunda, quia sicut odores boni faciunt ne loca graueolentia offendat, quam ob causam in eiusmodi locis odoramenta solent adhiberi, ita orationes iustorum pro peccatoribus orantium, efficiunt ne impiorum scelera sic Deum afficiant, ut eos quam primum euertat, sed potius eis parcat, melioremque animum iniiciat. Tertia ratio, quia sicut flores quod magis manu premuntur, eo magis olent, & aromata in ignem coniecta suauissimè redolent: ita orationes sanctorum eo sunt feruentiores, quo illi magis laboribus premuntur, & in ignem tribulationis tanquam aromata iniiciuntur: aut si malis, quo ipsi magis se per carnis afflictionem, & macerationem, quasi premunt, in cuius rei typum thymiam illud sacrum ex aromatibus compositum, de quo agitur Exod. 30. Ita fieri iubetur, ut aromata in tenuissimum puluerem contusa, ac redacta prius sint, videlicet Staete, Onyx, Galbanum, & Thus lucidissimum. Est autem Staete pinguedo recentis myrrhae, cum exigua aqua tusa, & organo expressa, (quæ omnia carnis macerationem, & calcigationem indicant) indeque vnguentum efficitur, quod Staete nominatur, Galbanum verò succus est nascentis in Syria ferula, quod nonnulli Metopium vocant, Onychen vult Lyranus in commentariis super trigessimum caput Exodi, esse Ostreolam paruum valde redolentem magnitudine vnguis humani, unde & nomen sumpsit. Eandem ob causam virgula illa fumi, de qua agitur Cantic. 3. *Ex aromatibus myrrhae & vniuersi pulueris pigmentarij ascendebat,* id est, ex carnis mortificatione, per quam prauæ animi appetitiones ita tunduntur, ut in tenuissimum puluerem redigantur, id est, minimum sensum, & appulsam passionum: sic enim eum locum interpretatur D. Gregorius homil. 22. in Ezechielem. *Fumus, inquit, ex aromatibus compunctio est orationis concepta ex virtutibus amoris: quæ tamen oratio fumi virgula dicitur, quia dum sola caelestia postulat, secreta progreditur, ut ad terrena petenda minime respiciatur. Non virga autem, sed virgula dicitur, quia interdum in compunctionis ardore tanta sublimitatis est vis amoris, ut hanc nec ipse animus possit comprehendere: subiungitur, myrrha & thus: quia thus in sacrificium incenditur, myrrha verò corpora mortua condiuntur, ne vermibus corruptantur, quare myrrha & thus sacrificium offerunt, qui & carnem affligunt, ne eis corruptionis vitia dominantur, & redolentem in conspectu Domini amoris sui hostiam incendunt.* Hæc D. Gregorius. Aduertendum est etiam ignem, quo thymiamata in altari aureo incēdebatur, defertur ad hunc modum ex altari holo causti, in quo perpetuò ignis erat, Leuit. 6. Quia videlicet orationum feruor ex perfecta mortificatione oritur, à qua nunquam cessandum est propter continuam carnis rebellionem, id enim significat, nunquam in altari holo causti defuisse ignem. Quare qui orationi vacare studet, non incumbens mortificationi, perinde est, ac si sine igne aromata velit incendere. Vnde Cantic. 5. dicitur: *Demessui myrrham meam cum aromatibus meis.* Quia nimirum utrunque iungendum est, mortificationis videlicet myrrha, & orationis aromata. Et canticorum 4. *Vadam ad montem myrrhae, & ad collem thuris:* quæ verba sunt sponsi: & est sensus: visitabo eos qui in arduis mortificationis operibus, tanquam in montibus occupantur, & eos, qui in dulcedine orationis, tanquam in collibus conualescunt. Vbi cernis mortificationem per montem, orationem verò per collem significari: tum propter rationem, quam modo indicauimus, quia scilicet mortificatio instar alicuius montis, ardua est atque difficilis, non ita verò oratio, sed instar amœni ac florentis collis, plus suauitatis quam difficultatis continet: tum etiam, quia oratio quasi collis ex monte mortificationis porrigitur: solent

Mitigat iram Dei in peccatores.

Exod. 30. 34

Exod. 30

Cant. 3. 6

D. Gregor.

Leuit. 6. 12.

Orationis

feruor ex

mortificatio-

ne oritur.

Cant. 5. 1.

Cant. 4. 6.

enim montes in colles delinere. Quarta ratio, cur orationes odoramentis comparantur, ea est: quia sicut odores sunt gratissimi; ita orationes iustorum gratissimæ sunt Deo, & Angelis. Quam ob causam Angeli non cessant eiusmodi odores è terra in cælum, quasi aromata deferre, vt videlicet earum afflatu suauissimo in cælo serereent, Deumque eiusmodi thure venerentur, hoc enim mysterium Raphaël Angelus Tobix declarauit, cum dixit: *Quando orabas cum lachrymis, ego obruli orationem tuam Domino.* Quò pertinet illud, quò de Noë sacrificio Gen. 8. refertur. *Odoratusque est Dominus odorem suauitatis.* Et illud quod sæpe in Leuitico dicitur: *Oblatio est suauissimi odoris Domino.* Postremò obseruandum est, viginti quatuor seniores non solum citharas, sed phialas etiam habuisse aureas plenas odoramentorum, quia non est satis exterius Dei laudes decantare, nisi etiam cor ipsum interius plenum sit odoramentorum, id est, orationum feruentium suauissimique odoris. Non desunt verò quamplurimi in Ecclesia, qui cum habeant pulcherrimas citharas, easque numerosè pullent, id est, Dei laudes non solum modulatè concinant, sed aliis etiam eleganter prædicant: phialis tamen aureis plenis odoramentorum carent, id est, interna cordis deuotione, quæ potissima est spiritalis citharædi conditio.

Tob. 12. 12.
Gen. 8. 21.

Non satis est
exterius Dei
laudes can-
tare.

ARGUMENTVM.

Persequitur Ioannes visionem secundam, commemorans quomodo Agnus septem illa libri sigilla resignauerit; & quidnam illis apertis apparuerit. Atque hoc capite sex sigilla resignata commemorantur, quibus apertis admiranda quedam, quæ latebant in libro, visa sunt. Etenim aperto primo sigillo apparuit equus albus, & qui sedebat super illum habebat arcum, dataque est ei corona. Aperto secundo, exiit equus rufus, & ei qui insidebat equo, datus est gladius magnus. Aperto tertio, apparuit equus niger, & qui sedebat super eum habebat stateram in manu sua. Aperto quarto, visus est equus pallidus, & qui sedebat super eum nomen illi Mors, & infernus sequebatur eum. Aperto quinto, apparuerunt subitus altare animæ intersectorum propter Verbum Dei. Aperto sexto, factus est tremotus quidam magnus, & sol factus est niger tanquam sacculus cilicenus, & luna sicut sanguis, & stella de cæla in terram ceciderunt, quamplurimæque alia visu mirabilia apparuerunt, quæ postea sigillatim explicabimus. Atque hæc sunt, quæ per imaginariam visionem hoc capite à Ioanne commemorantur.

CAPVT SEXTVM.

T vidi quod aperuisset Agnus vnum de septem sigillis, & audiui vnum de quatuor animalibus dicens; tanquam vocem tonitruui: Veni, & vide. Et vidi: Et ecce equus albus, & qui sedebat super illum habebat arcum, & data est ei corona, & exiit vincens, vt vinceret. Et cum aperuisset sigillum secundum,